CARTEA A NOUA A LUI SATO

OLIVIER BIDCHIREN

S-a născut la 29 aprilie 1964, la Tours. Autocaracterizându-se ca „poetosof, nuvelist, romancier, scenarist, critic şi machetist”, domeniile lui predilecte sunt SF-ul şi fantasticul, acolo unde (citez) *„poate îmbina cu bucurie expresii ale poeziei, picturii, cinematografiei, muzicii, istoriei şi ale ştiinţelor ori ale* para-ştiinţelor”. Multiplele lui predilecţii se pot observa şi în meseriile practicate: de la măcelar până la institutor de internat.

Este diplomat în construcţii civile, însă a devenit „rob al artelor” prin trăirile personale. Preferă spectacolele, chiar dacă la acestea dirijează doar luminile de pe scenă, sau să studieze istoria artelor. A fost o bună vreme redactor al revistei MICRONOS şi preşedinte fondator (1989–1997) la *Mouvement Khronos Éditions.*

A publicat peste 50 de nuvele în aproape toate editurile de gen din Franţa şi din străinătate: China, Belgia, Canada, Germania şi, de curând, în România.

Să călătorim în timp, de-a lungul istoriei veacurilor trecute, şi să ne oprim pentru câteva pagini în anul de grație 1548 al Domnului nostru Iisus Cristos, sub atotputernicia bunului rege al Franţei – Henric al II-lea – şi a soţiei sale Caterina de Medici.

Până aici, nimic senzaţional în această perioadă a

istoriei, dacă facem abstracţie de intrigile dintre susţinătorii familiei de Medici şi cei ai familiei de Guise, ca şi de neîncetatele ciocniri dintre armata noastră şi cea a lui Carol Quintul.

Însă întâmplarea pe care vreau să v-o povestesc nu se desfăşoară câtuşi de puțin în acest cadru, pentru că, în loc de a rămâne la curtea regelui nostru, vom traversa Canalul (într-o clipită) şi ne vom opri în Anglia.

* * *

Odată ajunşi, să ne furişăm într-o căsuţă modestă, unde locuieşte cel de la care va porni istorisirea de față şi în jurul căruia circulă nenumărate legende.

Acest bărbat vestit, cu trăsăturile feţei accentuate şi cu o mustaţă răsucită, al cărei romantism nu poate fi zugrăvit, a fost implicat într-o mulţime impresionantă de aventuri eroice şi rocamboleşti – dacă ar fi să ne luăm după mărturia a nenumărate personaje.

În afara faptului că este poet şi dramaturg, traducător al *Odelor* lui Horațiu şi atlet emerit, el este şi un nu mai puţin cunoscător, fin chiar, al neamului femeiesc.

Legat de aceasta, se spune adesea că ar fi călătorit până la Lună, ar fi jucat zaruri cu regele şi s-ar fi zbenguit puțin cu regina. Acesta ar fi fost motivul alungării sale, gelozia regelui Lunii fiind legendară. Se mai spune că ar mai fi fost şi amantul Semiramidei, o prinţesă babiloneană, şi că el ar fi avut ideea faimoaselor şi fabuloaselor Grădini suspendate. Se mai vorbeşte şi că Edward Drax Craftom, Lord de Caravan – pe numele său adevărat – ar fi fost iniţiat de Michel De Nostre-Dame, devenind astfel protejatul Caterinei de Medici.

Tot printre legende trebuie incluse şi mărturiile unor persoane care ne asigură că numitul Cavaler Caravan ar fi trăit în vremea regelui Ludovic al VI-lea cel Gros, spre 1128, şi că ar fi fost admis în Ordinul Templierilor. Alţii l-ar fi văzut pe malul unui pârâu discutând aprins cu vrăjitorul Merlin. După un martor, şi-ar fi dobândit calul privind la stele. Într-o seară, pe când medita în faţa constelaţiei Pegas, i-ar fi căzut o stea în ochi. Scoțând-o cu degetul, ar fi aruncat-o pe pământ. Imediat, un superb cal înaripat s-ar fi ivit din ea. După vorbe multe schimbate între cei doi, cavalerul îl numi Anaximandru. În sfârşit, ca să terminăm lista prescurtată a legendelor privitoare la Cavalerul Caravan, un om pe moarte ar fi destăinuit că l-a văzut

printre mauri, învăţând mânuirea armelor.

Alegeţi din toate acestea adevărul de fals!... dar ce mai contează...

* * *

Să ne apropiem de acest bărbat straniu şi să-i ascultăm comentariile legate de o misivă tocmai adusă de unul dintre servitori: „Această nobilă tânără se înconjoară de frumoase mistere ca să nu ajungă la o simplă casetă... Cel puţin călătoria îmi va permite să cunosc acest castel, al cărui renume a ajuns până la mine, fără să mai socotesc că voi vedea în sfârşit frumuseţea sălbatică, atât de lăudată, a tinerei...”

* * *

Să înaintăm acum cu povestirea noastră şi să-l privim pe cavaler traversând călare pe pegasul său apele învolburate şi îngheţate ale Canalului, în ciuda vânturilor aprige, care încearcă să descumpănească echipajul, cavalerul reuşeşte să fredoneze cu voce limpede:

O anotimpuri, o castele,
Voi călători sub stele
Până-n zori de zi,
Când voi avea plăcerea
De a vă iubi.

Ca să-şi dea curaj, fredonează strofa neîncetat, până în momentul când ajung deasupra Franţei. Îl conduce cu delicateţe pe Anaximandru până jos, unde un vânt mai puţin aprig îi izbeşte faţa. Calul nechează.

„Da, bravul meu Anaximandru, ştiu. Eşti şi tu neliniştit în privinţa conţinutului casetei. Dar nu putem s-o deschidem...”

* * *

Să mai avansăm puţin, pentru că ei intră acum într-un codru întunecat. Deodată, o plasă imensă se prăvăleşte peste ei.

— El, drăciei! Dar ce-i... strigă cavalerul. Canalii, netrebnici, bădărani, cum îndrăzniţi să atacaţi un trimis al Reginei?

Doi ticăloşi, bine îmbrăcaţi şi bine înarmaţi, se reped la ei. Îi coboară şi, cât ai zice peşte, îl leagă pe cavaler de un copac.

— Ne pare rău că acţionăm astfel, messire. Dar nu putem să vă permitem să mergeţi la castelul de Talcy, îi spuse unul.

— Cât aur aţi primit pentru treaba aceasta?

— Cauza Coroanei este îndeajuns lucru ca să acţionăm, îi spuse celălalt. Daţi-ne cartea şi veţi fi liber.

— Ce carte, n-am nimic asemănător la mine.

— Sunteţi prost informat, interveni primul.

— Cartea se află în caseta pe oare o duceţi, termină al doilea.

— Ce miracole cuprinde această carte, căreia păreţi a-i da atâta importanţă?

— Cartea aceasta este puternică, periculoasă şi malefică... Cel sau cea care o va deschide va pieri în chinuri groaznice. Însă cel care va folosi anumite formule va deţine puterile acestor pagini... Trebuie să recuperăm manuscrisul şi să-l punem la loc sigur, îi răspunse tâlharul.

— Şi dacă refuz să v-o dau. Pentru că nimic nu dovedeşte că aveţi dreptate?

— Atunci veţi regreta... Îi răspunse acelaşi tâlhar, a cărui faţă era umbrită de răutate.

* * *

După ce scoase un strigăt ascuţit şi îşi încordă muşchii abdominali, cavalerul se eliberă din strânsoare, scoase sabia, apoi taie frânghia ce-l ţinea strâns pe Anaximandru, care se ridică imediat în văzduh. Lovind cu sete,

cavalerului nu-i este deloc greu să-şi liniştească agresorii pe veci. Curăţă lama săbiei, îşi cheamă calul, încalecă şi îşi reia drumul spre castelul de Talcy, unde-l aşteaptă cu mare nerăbdare nobila domnişoară Corail.

Două zile s-au scurs până la sosirea cavalerului în faţa porţilor castelului. Intră în parc, dă cu ochii de clădiri, zăreşte hulubarul, apoi teascul. Distinge, în fine, silueta unei femei venindu-i în întâmpinare.

Ajunsă în faţa lui, ridică mâna. Imediat, răsar oameni înarmaţi, care-l înconjoară cu iuţeală. Se pregăteşte să-şi ia zborul, când vede frânghii cuprinzând picioarele bidiviului său. Se resemnează.

— Bun venit la castelul de Talcy, nobile cavaler... Sunteţi arestat pentru că aţi trădat Coroana, furând *Cartea a noua a lui Safo* din Biblioteca regală a Angliei. Astfel, tocmai aţi pornit războiul între regatele noastre...

— Încântătoare farsă, frumoasă nobilă Corail de Talcy... Înţeleg, divină intrigantă, că familia de Guise a reuşit să semene vrajbă... Am ghicit bine trădarea dumitale... Înainte de a vă părăsi, domnişoară, mi-ar plăcea să vă prezint respectele mele printr-un poem inspirat de *Romanul trandafirului,* din secolul al XIII-lea, însă adaptat în felul meu:

O anotimpuri, o castele,
Voi călători sub stele
Până-n zori de zi,
Când voi avea plăcerea
De a vă iubi.

Poemul sfârşit, Edward Drax Crafton, Lord de Caravan, aruncă cu toată puterea caseta la picioarele fermecătoarei şi nu mai puţin straniei demoazele de Talcy, care se împiedică în veşmintele sale albastre. Râzând cu lacrimi, cavalerul are doar timpul să dispară într-o străfulgerare de lumină albă, făcându-se nevăzut ca prin vrajă, fără urmă, şi înainte de oprirea casetei din rostogolire.

Ceea ce urmă, n-avu deloc ocazia să vadă. Dar fiţi fără teamă, acolo unde se află, îşi imaginează foarte bine.

* * *

Închizătoarea casetei se deschide şi cartea ajunge între picioarele nobilei tinere. Paginile se desfac şi se fărâmiţează, eliberând cerneala din capcana de hârtie. Asemeni unei umbre pe care n-o poţi vedea, cerneala se răspândeşte prin grădini şi prin castel. Groaza acoperă ochii ostaşilor nobilei. Dispar cu toţii, unul după altul, urlând de spaimă. La rândul său, nobila domnişoară Corail de Talcy este supusă unor plăceri trupeşti demonice înainte de a fi prefăcută într-un vulgar înveliş boţit, golit de orice urmă de viaţă.

* * *

Să pornim acum din nou la drum, dacă vreţi, ca să ne întâlnim cu alte aventuri ale Cavalerului Caravan, în alte vremuri, în alte locuri. Să lăsăm umbra Nimicului să acopere lăcomia oamenilor. Şi să nu priviţi niciodată puterile malefice atunci când lucrează sau veţi pătimi, credeţi-mă!

Traducerea:
Florin Leodor Dănilă